I

Болить мене головонька,
Від чого — не знаю;
Зв'язав би я китайкою —
Китайки не маю.
Пустив свою китаєчку
На море, на море:
Плини, моя китаєчко,
У гори, у гори.
Вийде мати воду брати
Та й тебе спіймає,
Стане тебе ба й питати:
"З котрого краю?"
А ти кажи, шовковая:
"Від сина гостина!"
А як тебе питатиме:
"Чо кров'ю крашена?" —
А ти кажи, китаєчко:
"Цісарськая слава
Красить наші китаєчки
Кроваво, кроваво".

II

Межи двома гороньками
Сходить місяць зороньками.
.....
Лишіть мене, товариші,
Соколики сиві,
Лишіть мене... Ви сьогодне
Днували щасливо,
А я тужив, я журився
Цілісіньку днинку, —
Лишіть мене, голубчики,
Одну лиш годинку

Проспатися на місяці.
Най ми хоть присниться,
Що я дома розвернувся
В запашній травиці:
Милий вітер провіває,
Кучерями носить
Та росою холодною
Личко моє росить...
Затропотів тарабанчик,
Горністи зарули.
Я схопився — до кучерів, —
Би-с думав: не були!
Лиш росиця, як бувало,
Личенько полоче, —
А хоть трави не полочуть,
То полочуть очі.

III

Злетів сокіл понад окіл,
Я його не бачу, —
Сльози ми ся закрутили...
Та чого ж я плачу?
Тихо, серце, тихо, моє!
Є і в мене крила,
Лиш що мокрі-мокресенькі:
Сльозонька зросила.
Але завтра рано-вранці —
Вже відсидів решту —
Прийде капрал молоденький,
Випустить з арешту;
А я стану против сонця —
Висхнуть мої крила:
Боже милий! як полечу!..
Лиш коби не били.

IV

Ой жовнір я, легіники,
Ой жовнір я, жовнір!
Коли мені не вірите,
Дивіться на ковнір.
Який же він мальований,
Який же він красний;
Який же він окований —
Світок мій нещасний!
Ци, може, ти, моя ненько,
Не била поклони,
Ци колачі не віддала
Кумам по закону,
Що вни мені таку долю
Зелізну судили? —
Бодай же вас, батьки-матки,
Та злидні побили!

Попід гору високую
Крутії дороги;
Не знаєте, батьки-матки,
Як то боля ноги,
Блукаючи з зелізнойов
Од краю до краю.
Гой, піду я, батьки-матки,
З конем до Дунаю
Та й тручу я зелізную
В дунайську долину,
А сам собі на коника —
До неньки полину.
А в ненечки старенької
Хати на помості;
Коли з долев не утону,
То буду за гості...

V

Ходжу-блуджу по дорозі,
Серденько ми мліє,
Обернуся к Буковині,
Чи вітер не віє.
Ані вітер не повіє,
Відки серце хоче;
Заплакав би на доленьку —
Не служать вже очі.
Повій, вітре, повій, буйний,
Відки тя чекаю,
Та привій ми хоть листочок
З козацького краю,
А з нашої Буковини
Мальовану квітку,
А від мої миленької
Китайку-позлітку!
Нехай очі повтираю,
Головоньку зв'яжу;
Нема кому поскаржитись —
Я квітоньці скажу.
Вона скаже другим чічкам,
А другі знов далі —
Будуть моє тяжке горе
Усі чічки знали.